

ZPRAVODAJ SPŠ STROJNICKÉ A SOŠ PROF. ŠVEJCARA, PLZEŇ

ČÍSLO 5 – LEDEN 2021

STRUČNÁ HISTORIE ELEKTROTECHNICKÉ LABORATOŘE

Josef Gruber

Někteří kolegové, vyučující zcela jiným předmětům, možná ani přesně neví, která místnost je takto nazývána a vybavena. Jde o třídu v suterénu před chodbou vedoucí k laboratořím strojnickým. Má pohnutou historii, z níž něco pamatuji, něco je z doslechu.

Moje první zkušenost s touto místností, s níž mě posléze historie svázala pevněji, než mi bylo milé, sahá do roku 1976. Tehdy to byla klubovna Socialistického svazu mládeže (elektrotechnické laboratoře byly v prostoru dnešní školní jídelny) a já, žák prvního ročníku, jsem zde byl přijat za člena tohoto předvoje lepších zítřků. Akt se odehrál v prostoru, který mne, nezkaženého a naivního juna, poněkud vyvedl z míry, neboť v této místnosti se nacházel barový pult, v hříšné temnotě blikala barevná světélka a korálkový závěs zakrýval prostor s něčím, na čem se asi dalo ležet, nebyl čas zkoumat podrobnosti, místo nebylo určené nám, prostým čmehýlům.

Po několika letech prodělal tento neřestný prostor proměnu. Prvotní příčinou (tady se

Snímek školy z 80 let. Popisovaná „zeměkoule“ stála přes ulici přímo proti své družce, rudé hvězdě

musím uchýlit ke svědectví pamětníků) byl údajně mladý školník. Pamatuji ho, věnoval se magii a učil kouzlit mého spolužáka, později evropsky úspěšného mima. Školník pustil do klubovny partu maturantů oslavujících zkoušku dospělosti, ti se zde zlískali pod obraz a silně znečtili toalety v přilehlých strojnických laboratořích. Následující den, kdy měl jeden z vyučujících (abych vyloučil pochybnosti, nebyl to o pár řádků dále jmenovaný profesor Zwinkl) nastoupené žáky k výuce, vletěla do učebny rozlíčená uklízečka drsných mravů (tu

také pamatuji, jako začínajícího učitele mně „vytkla“, že nejsem přezut) a před žáky hlasitě vynadala panu profesorovi, že když se tam po..., mají to po sobě uklidit. To byl údajný konec svazácké klubovny.

Brzy po tom, co jsem nastoupil jako učitel, jsem byl předvolán k zástupkyni ředitele a byl mi uložen úkol zapojit se do budování ve funkci předsedy jakési výzdobové komise. Byl mi současně dán na starost sklad výzdoby – možná už tušíte, že to byla ona bývalá klubovna, nyní plná osvětových plakátů, praporů, pěnového polystyrenu, transparentů a mávátek do průvodů. Moje poněkud absurdní funkce spočívala mimo jiné v kontrole nástěnek na chodbách (nemáte představu, jaký jsem měl malér, když se s polystyrenového přišpendleného Vyvrcholení mírových snah Michaila Gorbačova v době přestrojky stalo Vyvr_holení), ale hlavně v tom, že jsem měl upozorňovat členy této komise, aby se před významnými výročími věnovali svým povinnostem, jimiž bylo většinou věšení (ale i výroba a údržba) oslavných výkřiků typu s kýmisi na věčné časy, případně proletáři všech zemí..., znáte Pelíšky, na různá místa školy. Trapné bylo, že mými „podřízenými“ byli učitelští matadoři, moji bývalí učitelé. Mj. dílenský učitel pan Štaffel, truhlář, který nám předvedl rybinový spoj dvou desek tak rychle, že jsme přemýšleli, co budeme po takto jednoduchém úkonu dělat celé ty hodiny (dělali jsme ten spoj...), a právě zmíněný pan profesor Zwinkl, žáky důvěrně zvaný „Dub“. Jeho oblíbené oslovení nechápavých žáků „Ty dube!“ totiž dunělo strojnickými laboratořemi nad celými generacemi žáků. No a tyto staré páky jsem já, mladý začátečník, měl „vést“ jako předseda jakési nesmyslné komise. Hanba mě fackovala, naštěstí moji bývalí učitelé a nynější kolegové situaci chápali a nepotřebovali moje „moudré vedení“. Věkově nejbližší mi byl kolega tělocvikář, s nímž jsme třikrát do roka podstupovali sebevražednou misi, spočívající v následujícím

UVNITŘ TOHOTO VYDÁNÍ:

STRUČNÁ HISTO- 1
RIE ELEKTRO-
TECHNICKÉ LA-

JAKOBÍNI A 2
PROŠTÁCCI PO-
DRUHÉ

OTTO VÍ I TOTO 2

CESTOVÁNÍ ZA 3
DOBY ROUŠKO-
VÉ...

JAK ZAPLNIT 5
PRAZDNOU
STRÁNKU

AUTOŘI:

- Ing. P. Vlček
- Ing. J. Gruber

úkonu. Naproti hlavnímu vchodu přes Klatovskou třídu (tehdy 1. máje) stála obrovská „zeměkoule“ svařená z trubek. Vždy před výročním únorového „vítězství“, květnových dnů osvobození a říjnové revoluce (to je ta, co byla v listopadu díky juliánskému kalendáři) jsme se jako opice vyhoupli na tuto zeměkouli do výšky několika metrů, žáci nám zespoda podali plechovou tabuli s oslavným výkřikem, zavařenou v trubkovém rámu, a my jsme ji zvedli a zahákli na přivařené háky, takže text jásal doširoka dodaleka. Byli jsme fyzicky zdatnými novátory, předtím se to prý nahoru tahalo lany. Žáci měli při věšení za úkol zdrhnout, protože padající těžká tabule by byla slušnou gilotinou. Skrz tuto zeměkouli jsem měl průšvih, když jakýsi vysoce postavený funkcionář zjistil z tramvaje, že začátkem května oslavujeme dosud Vítězný únor. Nevím, jak se to stalo, nějak jsem se asi víc věnoval něčemu nepodstatnému, nejspíš výuce, a sportovní kolega se na to vykašlal, přece nebude upozorňovat předsedu, že. Papaláš vtrhl do školy a vynadal zástupkyni, že si dostatečně nevážíme výdobytků zřízení. Ta chtěla moji hlavu, leč já jsem byl mimo Plzeň na školení. I nápravou byli pověřeni dva skřeti knihovní, o nichž pojednával minulý příspěvek. Ty dva pakoně nenapadlo nic lepšího, než uloupit ukližečkám vysokou pojízdnou konstrukci na mytí oken a za hlasitého zveličování svých zásluh a mohutného povzbuzování žáků v oknech školy vezli přes dnešní Klatovskou třídu sebe a tabuli oslavující osvobození. Kreativní řešení, ale další malér.

Konec skladu třepetalek, budovatelských plakátů a polystyrenového nápisu „Za komunistickou výchovu“, upevněného na lajsnách (ke cti přicházel při slavnostním předávání maturitních vysvědčení), nastal někdy kolem roku 1989. Nevím přesně kdy, protože ty třepetalky se ještě chvíli skladovaly v kumbálu za učebnou fyziky. Ještě v předrevolučním čase jsem ale byl pověřen inventurou v původním skladu. Dala mi zabrat, neboť jsem delší dobu hledal položku „knihovna“. Ani jeden regál nevyhovoval. Pod touto cudnou šifrou se totiž skrýval onen barový pult, pamatující lepší časy. Nicméně jsem se zahojil nevidovanou krásnou zapaspartovanou reprodukcí renesančního obrazu loutnisty (autor Annibale Carracci), která pak léta visela v novém rámu u nás doma. Čerti vědí, kde se vzala uprostřed hromady plakátů, oslavujících výkony velkorypadel na Mostecku.

JAKOBÍNÍ A PROSTÁČCI PODRUHÉ

Josef Gruber

Pevně doufám, že mé poslední příspěvky nezbudí nevoli, ale vnesou aspoň trochu trochu humoru do depresivního stavu.

Poté, co jsem psal o „parazitních“ slovech, se mi nashromáždila některá další. Pokračujeme (po rekapitulaci) v klasifikaci uživatelů (předběžně děkuji kolegům za tipy).

Základní rozdělení spočívalo v jakobínech („jakoby“), prostáčcích („prostě“) a vlastencích („vlastně“). Dále rozeznáme:

- prosebníky, čili příslušníky žebavých řádů („prosimvás“, „prosimpěkně“ apod.);
- fundamentalisty („v podstatě“, „ve své podstatě“ apod.);
- hodináře („tak“);
- mluvčí („abych tak řekl“, „řeknu“, „jak říkám“);

- komparatisty („takňák“, „takňákjako“);
- přitakávače - ujišťovače („žejo“);
- normalizační referenty („normálně“);
- klasické filology, popř. legislativce („de facto“).

Zvláštní kategorii tvoří pak zootechnici („vole“), ale ti se mezi učiteli vyskytují našťěstí sporadicky.

Tak abych nezametal jen cizí prahy, musím se, abych tak řekl, přiznat, jak říkám, k prohřeškům, kterých se normálně dopouštím taky, v podstatě se prosimvás ale jedná pouze de facto jen o některá slova...

Zato jsem se při poslechu vlastní nahrávky přistihl při nešvaru, kterým trpí i někteří lektori webinarů, jde o opakování začátku vět. Hrozné. Člověk, poslouchaje sebe sama, trpí jak zvíře, ale je to, věřte, občas prospěšné.

OTTO VÍ I TOTO

CO ŘÍKÁ OTTŮV SLOVNÍK NAUČNÝ TŘEBA O DOTACÍCH A KORUPCI?

Vybírá Josef Gruber

Dotace

Dotace (z lat.), věnování; nadání, výbava zvl. nějakého ústavu

nebo úřadu penězi k určitým účelům; služí tak částky, obyčejně zaokrouhlené, jež v rozpočtech veřejných určeny pro některý účel veřejný, zvláště ku podpoře korporací nebo jednotlivců, a jež pak příslušný úřad rozděluje dle stálých pravidel nebo dle volné úvahy (na př. [Dotace] na stavby silnic, škol, ku podpoře škol soukromých). V Německu služí tak odměny poskytnuté vojevůdcům a státníkům po válkách r. 1866 a 1871.-Dotační daně jsou v Německu daně, jichž výnos odevzdán korporacím samosprá-

ným ku zvláštním účelům, tak zv. dotačními zákony.-Dotační povinnost jest závazek poskytnouti někomu věno nebo výbavu. Hsz. [Dotace] úřadů církevních záleží v tom, že se zvláštní

jmění ustanoví za tím účelem, aby z něho vydržování byli duchovní ustanovení při úřadě církevním. Dotace záležela od nejstarších dob ve vykazání nemovitostí, z nichž požitky přenechány byly duchovním, kteří mohli sami spravovati nebo pronajmouti nemovitosti tyto. Mnohdy přidělována duchovním i určitá část příjmů církevních vůbec. Na stát přešla saekularisací namnoze povinnost, dotovati úřady církevní, které bývaly dříve inkorporovány zrušeným korporacím neb ústavům církevním; povinnosti této činí stát za. dost vyplácením platů

ze státních fondů v ob. nosech určitě stanovených. (Srv. Beneficium, Dos a Kongrua.) Hnr.

Korupce (dobově korupce)

Korupce (z lat.), mravní zkaženost; podplacení.-[Korupce], porušený, zkažený.

Stručně, že? Zkusme heslo Jean Jacques Rousseau.

Druhá rozprava [Rousseau]-ova snaží se historicky dokázat, že přirozený člověk, nesloučený ve společnost, byl nevinný a šťastný a že, stal-li se nešťastným a zlým, stal se jím společností; egoismus přirozeného člověka jest nevinný a slouží jen k vyhovění potřebě; korupce se počíná, když reflexe vítězí nad pocitem, kdy rozum jest postaven nad instinkt; z naivního egoismu vznikají tak nespravedlivé zájmy; množí se osob-

ní potřeby, nové, domnělé rozkoše vedou k zápasu a k bídě; nerovnost jest podstatnou neřestí společností, neboť společenská nerovnost jest něco docela jiného než nerovnost přirozená, která nejařmí člověka; nerovnost společenská tvoří privileje, utiskovatele a otroky, zlé a nešťastné; původ společenského zla jest vlastnictví: moc, šlechtictví, čest dají se svěsti na nerovnost statků.

Použito: Ottova encyklopedie obecných vědomostí na CD-ROM. Aion CS, s.r.o. ve spolupráci s firmou AMD, v.o.s., 1997.

Zdroj obrázku: https://cs.wikipedia.org/wiki/Ott%C5%AFv_slovn%C3%ADk_nau%C4%8Dn%C3%BD#/media/Soubor:Ottuvslovník.jpg;

licence <https://creativecommons.org/licenses/by-sa/2.0/de/deed.en>)

CESTOVÁNÍ ZA DOBY ROUŠKOVÉ ZÁHADA LESU BOR (BRANIŠOVSKÉHO LESA)

Petr Viček

Jeden ze zrušených ABUSů KČT, který měl být uskutečněn v roce 2020, měl cíl v údajně nejstrašidelnějším lese České republiky nedaleko Českých Budějovic. A právě tato akce byla zrušena a přesunuta na příští rok. A proto jsme se sem v rámci výzkumů vypravili na podzim. Zde musím poděkovat nejmenovanému podnikateli v Plzni, který nám akci zachránil tím, že nám umožnil legální ubytování v Českých Budějovicích.

Do lesa jezdí různí výzkumníci, používají svojí senzibilitu a také moderní techniku a snaží se odhalit příčinu paranormálních jevů a událostí. Trochu dělají z lesa senzaci. Všechna místa, která dále budu popisovat, jsme navštívili a nechali na sebe působit. Našimi nástroji bylo jen 5 lidských smyslů. Nejprve si dovolím pár faktů o Branišovském lese (zdroj: internetové odkazy).

Jedná se místo, kde se údajně dějí „paranormální“ jevy. Příkladem je Temná legenda. V místě prý sídlí tajemný černý muž. Vypráví se, že když má modré oči, tak lidí varuje, ať rychle z lesa odejdou. Když mu ale svítí červeně, tak je chce uvěznit v nekonečném lese.

V lese byl prý několikrát spatřen. Lidé ho popisují jako velkého muže s černým kloboukem a černým pláštěm. Jeho nohy se nedotýkají země, ale rozplývají se nad povrchem. Vypadá, jako by se vznášel. Většina lidí uvádí, že má pouze náznak úst a očí. A tato bytost se umí velice rychle pohybovat.

Vzájemně postřelení vojáci. Někdy v 70. letech 20. století, když tehdejší Československá lidová armáda

hlídala v lese jistý vojenský objekt, stal se hrozný masakr. V noci, když se střídaly dvě jednotky na stráž, tak se z nepochopitelného důvodu postřílely. Údajně přežil jediný voják. Proč se to stalo? Možná vojáci jen popíjeli ve službě a pak v nočním lese začali zmatkovat. Možná měli pocit, že je něco napadlo ze tmy. Možná se obě směny spolu něčemu bránily... Údajně zde byli nafo-

cení duchové (dobří i zlí).

Ufo. V oblasti také mělo dojít k pádu zvláštního objektu, který připomíná gigantickou zářící kouli. Tuto oblast na další rok uzavřela speciální jed-

notka a přístup tak neměla ani okresní vojenská posádka. Po zpřístupnění zůstaly na místě živé stromy s jednostranně uškvářenou kůrou. Ale pouze u země, ve vyšších částech byly kmeny v pořádku. Podle výpovědí hasičů došlo k opálení kůry stromů zhruba okolo roku 2000, kdy v Boru hořela suchá pole.

Strom oběšenců. Roku 1927 byl v obci Branišov otevřen hotel Praha. Dnes jde o budovu číslo 5. Později po požáru se stavebně upravila a používá se jako obecní úřad. Jedna z prvních skupin návštěvníků byl mladý pár. Ti dva si vyrazili na výlet, ale zpět už se bohužel nevrátili. Byli nalezeni oběšeni na stromě v Branišovském lese. Na tom samém stromě byla později nalezena oběšena další žena. Tento strom nakonec vesničané porazili, rozřezali a spálili. Ale i poté několik osob tvrdilo, že při procházce kolem toho nešťastného místa oběšení slyší zvláštní hlas, který je navádí k sebevraždě.

Brána času. Roku 1960 se jeden z obyvatel Českých Budějovic vracel na kole domů. Odkud vyrazil v 18 hodin večer. Při cestě přes Bor se mu zdálo, jako by se celý les vlnil. Po sesednutí z kola si všiml, že se hýbe cesta a dokonce i štěrk na ní. Když následně vyjel z lesa a projížděl Branišovem, tak byl překvapený, že se v žádném okně nesvítilo, přestože nemělo být ani 19 hodin. Poté, co dorazil domů, zjistil, že jsou 3 hodiny ráno. Cesta mu trvala 9 hodin a obvykle trvá necelou hodinu.

Jsou tu i jiná místa: největší hřbitov zvířat v republice (koček psů i jiných domácích mazlíčků), hrob vlků, (kteří byli v dávné minulosti pobiti

v celém okolí, svezeni sem a hromadně pohřbeni v jámě). Také tu najdeme zajímavý černý křížek (vyzařuje pozitivně) a místo sebevraždy mladé ženy, které je také označeno křížkem.

Celá oblast byla po komunistickém puči uzavřena a bylo zde vojenské pásmo. A tak se tu budovalo: velká kasárna (zde byla minulostí raketová základna s ostrými hlavice-mi poblíž vojenského letiště, které dnes funguje civilně), velký sklad „nouzové“ pitné vody pro armádu (ČSLA) a nouzový sklad paliva. Tady je negativní energie,

kteřá tu zůstala po nešťastné události, kdy byla na dně bývalé nádrže nalezena mrtvá žena (sebevražda?)

O kus dál je tu zajímavý obdélníkový rybníček a nad ním se tyčí velká hromada. Je to halda, která vznikla navršením hlušiny, když bazén hloubili. Okolo jsou základy jistých budov. Na haldě, která ční do okolí, jsou pozůstatky vojenského zařízení (radar? rušička?). Je tu kříž, který připomíná vojenskou tragédii postřelení stráží. Možná se jedná o jádro celého lesa a jeho tajemství...

Oblast opustila armáda, vojenské pásmo bylo zrušeno. A tak se oblast otevřela veřejnosti. Od té doby je les v médiích opředen mnoha pověstmi a je medializován na internetu. Jezdí sem skupiny lidí a zkoumají les všemi možnými přístroji i prostředky, točí videa, snaží se zachytit duchy...

Po naší cestě a citlivém výzkumu jsme jádro pudla možná objevili. Je

jím popisované místo u bazénu. Ten sloužil zřejmě jako zdroj vody pro chlazení patrně elektromagnetického (?) vojenského zařízení, které bylo (na rozdíl od ostatních vojenských objektů) důsledně zlikvidováno. Zbyly tu jen ja-

kési železné traverzy cca 10 cm trčící z haldy a pár jakýchsi nízkých rozpadajících se cihlových stavbiček. I objekty zázemí v okolí byly evidentně srovnány se zemí. U zařízení se postřelili vojáci ve službě. Důvod je neznámý, nepochopitelný.... Následuje trocha fantazie a úvah.

Není tajemstvím, že silným elektromagnetickým polem se nechá působit na lidi a do větší či menší míry je ovládat, a dokonce je i zabít na dálku. Domníváme se, že tu mohlo dojít ke dvěma možným scénářům. Předpokládejme, že zařízení bylo nástrojem studené války, mohl to být radar, rušička, či cokoliv jiného. Rozhodně narušoval nějakým způsobem území blízkého Rakouska a trochu vzdálenějšího Německa. A nepřítel zařízení objevil a zdálo se mu to nebezpečné. Studená válka tak na několik sekund přešla v horkou. Silná elektromagnetická vlna dokáže zařízení nejen odstavit z provozu, ale i

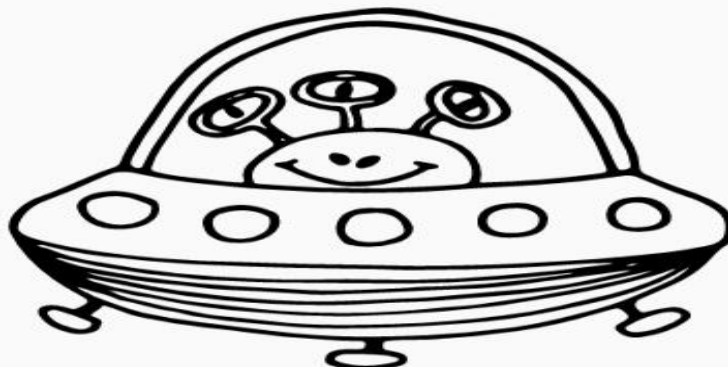
lidé mohou zpanikařit a jednat ukvapeně (a třeba se postřílet).

Anebo jinak. Komunistická ČSLA dělala pokusy na lidech v rámci 4% ztrát, které byly komunistickým zákonem povoleny. Mohlo se klidně jednat o zkoušku, jak lze silným zářením ovládat lidi, nebo je třeba zabít. A tak se vyslal silný magnetický pulz...

Ať už to bylo tak či onak, nemohla se podobná událost s magnetickou vlnou zopakovat právě v roce 2000 (ohořelé stromy a Ufo)? Připomeňme v této souvislosti záhadný Popigajský kráter kdesi na Sibiři, o němž jedna z teorií tvrdí, že vědci Einstein a Tesla tu dělali na dálku pokusy se silnou energií. Nemohlo se v Branišovském lese odehrát něco podobného v menším? Vždyť takové jevy jsou vždy informačně zahlazovány...

Každopádně se pocitově jedná o obyčejný les, kde se staly různé události, které se stávají všude jinde (když pomineme vojenskou minulost oblasti). Tyto události nechávají po sobě buď pozitivní, nebo negativní energii, podle své povahy. Tohle dokáže odhalit i každý trochu senzitivnější člověk. Jedinou záhadou a silným místem Branišovského lesa byl právě onen bazén a jeho okolí. Může tu být skryta příčina všeho dalšího medializování oblasti...

Zpracováno pro školní zpravodaj © září 2020.

**SPŠ STROJNICKÁ A SOŠ
PROF. ŠVEJCARA, PLZEŇ**

Klatovská 109,
301 00 Plzeň

Telefon: 371 510 811 - vrátnice,
371 510 825 - sekretariát.

JAK ZAPLNIT PRAZDNOU STRÁNKU

...která mi tu vyšla? Při přemýšlení jsem byl zvednut a vzhledem k hezkému počasí vyvenčen v naší oblíbené lokalitě - polesí Vysoká kousek od Plzně nedaleko Chlumčan. Mám to tam proježděné na kole, před mnoha lety mě tam naučil jezdit bývalý kolega Vladimír Zajíc, dlouholetý profesor strojírenství a zakladatel výuky CAD na této škole; zdědil jsem po něm kabinet i židli.

Před mnoha lety, kdy jsme spolu vyjeli poprvé, jsem zjistil, že tento navýsost seriózní profesor se usednuv do sedla horského kola mění v hazardéra, který se s šiléným leskem pilota kamikaze v očích dokáže řídit po lesní cestě do zatáčky mezi stromy, přičemž se otáčí a huláká: „Jedeme

padesát dva!“.

Je tam hezky a když Plzeň sužuje inverze, tam svítí sluníčko. Přímo na kótě Vysoká nad Čizicemi jsou nádherné kamenné útvary. A v současnosti tam není živá duše.

*Potok v polesí Vysoká kousek od
Plzně*

(Foto JG)